

מהו געגועים?

מעברים

א.

בַּמָּקוֹם שֶׁבּוּ הַתּוֹדָעָה מְרַחֶפֶת לְעוֹלָמוֹת אֲחֵרִים –
אֲנִי שְׂרֹעָה עַל גְּבִי.

בְּטֶנֶת הַבֶּטֶן נִסְדָּקֶת
וַיִּמִּים נוֹזְלִים
מִן הַגּוֹף הַחִיצוֹנִי
אֶל הַגּוֹף הַפְּנִימִי
בְּתִנּוּחָה מְרַצֶּדֶת שֶׁל הַבֶּשָׂר.

"אֵל תֵּלֶךְ", אוֹמֶרֶת הַלְשׁוֹן
וְשׁוֹקֶעֶת בְּאִפְלוּלִית הַלֵּעַ.

ב.

בְּהִזְיוֹת הַמִּתְרַפָּקוֹת,
אֲנִי רוֹאָה יֶלֶד.
הָעוֹלָם נִתּוֹן כְּמַתָּנָה בְּכַפּוֹ.

עוֹמֵד הַיֶּלֶד וְעוֹמֵד הָעוֹלָם
וְהָעוֹלָם קִטְנָטֵן כְּמוֹ נֶמֶשׁ, כְּמוֹ סוּד –
מְפַכָּה אֶת נִחְלָיו הַכְּמוּסִים
בְּגוֹף הַיֶּלֶד.

"אֵל תֵּלֶךְ", אוֹמֵר הַיֶּלֶד
וְשׁוֹקֵעַ בְּחוֹל חֲמָאָה.

ג.

בְּבֶטֶן הַיָּם, שׁוֹחָה דָּג.
שָׁסַע כָּאֵב חוֹתֶךָ אֶת פְּנִיּוֹ,
יְצוּלִי כָּאֵב חוֹתָכִים בְּבֶטֶנוֹ, בְּזָנְבּוֹ.

בְּכָל מָאֲדוֹ הוּא שׁוֹחָה אֶל בֵּיתוֹ,
אֶל בֵּיתוֹ הָעֶלּוּם, הַשְּׁבִיר.
"אֵל תֵּלֶךְ", אוֹמֵר לוֹ הַיֶּלֶד
וּפּוֹרֵק מִלְעוֹ עֵנָן עוֹר.

בַּעֲרָפֶל רֶךְ אֲנִי רוֹאָה אוֹתוֹ,
קָרוֹב אֶל הַמּוֹת, יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר לַחַיִּים.
וְקוֹלּוֹ מִהַפְּנֵט
אֶל הַסִּבֶּךְ הַטָּמִיר.

"אֵל תֵּלֶךְ", אֲנִי אוֹמֶרֶת,
"בְּטָנִי נִקְוָה סִכְיִים שֶׁל קִשְׁמִיר".

מהו געגועים?

מִבַּעַד לְגִלְגַּל הָעֵין יָבוֹא גַּעְגּוּעִים –
מִבַּעַד לְגִלְגַּל הָעֵין רְבוֹא גַּעְגּוּעִים –
מִבַּעַד לְגִלְגַּל הָעֵין רְבוֹא גַּעְגּוּעִים
גוֹהִים –

רְבוֹא מִבְּטִים נִפְקָחִים
חֹזֵק עַד עֹמֵק הָעֵין –
עַד רְבוֹא רִגְעִים כְּמָהִים,
עַד רְבוֹא רִגְעִים גוֹהִים –

עַד סֶף
מִפְתָּנָה הַקְדוּשׁ.

נימה שלילית

"הדהוד החבורה גאה סביב"

אנה הרמן

א.

הייתי נערה גבהה, אמןם,
אבל עבה מדי היה המתן,
ושערי סבוף ומכנס,
הפצעונים מלכו מאף עד און.

קשה לזכר מתי התחיל הכל –
אולי כבר ביסודי החל החורם? –
בחית או טי"ת הפסקתי לאכל,
כי לא היה אפשר לשרוד אחרת,

כי כבר היתה כלפי נימה שלילית,
וכבר נקב עורי בחץ הלעג,
בתוך נפשי הנערית שלולית
כמו כור קעור התיכה בוז ולהג.

הנערים רטנו: "זאת רק בדיחה,
וחוצמזה – זאת היא בכלל התחילה"
חמש דקות עמדה ההבטחה
לחדל, כשמישהו סנן "גורילה".

על חבל דק, בלי מוט שיאון,
כשלו רגלי והסתבכו בחבל,
והשלולית צרבה את החזה,
ונצרב בו עלבונות ההבל.

הטייתי גוף כפוף ומדקק,
בין ירכי הדלדלה הוסת,
והבשר נפסד והצטימק
מהקרסל ועד לקו הקסת.

וְרַק בְּלִילוֹתֵי הַיְתָה עֲדָנָה:
בְּחִלּוּמֵי אֲכֻלְתִּי סְבָרִינָה,
וְשׁוֹקוֹלֶד סִמִּיךְ וְתוֹת גִּנָּה
וְאַלְפָּחוּר נִפְלָא מֵאַרְגָּנְטִינָה.

מִשּׁוּם שְׂבִלִילוֹת נֶצֶב אֲרָמוֹן,
תָּמִיד אוֹתוֹ אֲרָמוֹן עָשׂוּי נְחֹשֶׁת –
שֶׁלֶחֶן עֲצוֹם מֵעֵץ הַקִּנָּמוֹן,
וְנֶעַר שֶׁהִגִּישׁ, עָטוּי תְּלַבְּשֶׁת.

עַל הַשֶּׁלֶחַן הַחוּם נִצְבּוּ בְּטוֹר
אֵינֶסְפוֹר כּוֹסוֹת שְׂרָאשִׁיָּהוּ קִצְפָּת,
עוֹגוֹת גְּבִינָה, וְקִרְוֶאסוֹן עֵטוֹר
זָגוּג וְנִיל עֶמֶד לְצַד רִפְרָפֶת.

אֵךְ בְּבִקְרִים הָיִיתִי מִחֲרִישָׁה,
כִּי בְּבִקְרִים בָּעֵין טִלְסִקוּפִית
כּוֹנֵנִתִי אֶת עֲצַמַת הָעֵדֶשָׁה,
עַל הַמֶּתְנִים מְלֵאֵי הַיֶּפֶי

שֶׁל הַבָּנוֹת מַחִי"ת שְׁלוֹשׁ (כֶּתֶת
מַחּוֹל), נִימְפוֹת בְּרִיחַ הַלְבָנָדָר,
שֶׁשְׁעָרָן – אֶלְגֵּרוֹ שְׂרִטֹט
וְהַתְּבִדָר מֵעַל חֻלְצַת בֵּית סֶפֶר.

וְאַלּוֹ לִי נוֹלֵד חֲבוּר סוּדִי,
עִם נִשְׁמָה פְּגוּמָה מִמָּשׁ כְּמוֹנִי,
יְשׁוּת צְנוּמָה עִם יָדַע יְסוּדִי –
שְׁלוּבוֹת יָדַיִם טִסְנוֹ אֶל הָעֵנִי.

תִּפְרִיט טָמִיר טוֹיִנוֹ בְּמִשְׁתָּף,
תִּפְרִיט כְּמוֹס שֶׁל הַתְּעַנְּגוֹת עַל חֶסֶר,
שֶׁלֹא הֶעֱזָתִי לְתֹאֵר עַל דָּף –
כִּי לֹא רָצִיתִי לְהִרְהֹר בְּמָסָר.

וְרֵק אָבִי, דָּאוּג וּמֶסְמֶר –
 הוּא לֹא רָצָה בַּחֲגִיגוֹת שֶׁל מוֹת,
 הוּא לֹא רָצָה יִלְדָה בְּגוֹף נִגְרָר
 שֶׁקִּבְּתָה קוֹדֶחַת מִרָעָב, "אֵת

הַגֵּב אֵת תַּעֲקוּמִי מְרֵב רוֹזוֹן",
 אָמַר, אָבֵל גּוֹפִי רָצָה בַּצֶּרֶת,
 אֲהוּבָתִי קָצְבָה מַעֵט מִזֶּן
 וְלֹא הָיָה יוֹרָה שִׁיעֶצֶר אֵת

מְדַבֵּר הַשְׁדָּפוֹן שֶׁל גּוֹף קָמֵל,
 סָהָרָה בְּצוּרַת יִלְדָה נִכְסָסֶת,
 מְרֵב רָצוֹן עֶצוֹם לְהַכְלִיל,
 מְרֵב תְּשׁוּקָה שְׂדוּפָה לְהִיּוֹת נִתְפָּסֶת.

חָלְפוּ יָמִים רַבִּים עַד בּוֹא שַׁבָּת.
 כְּשִׁמוּל מִרְאָה בַּחֲנִיתִי יָד שְׁמִנְמִנָת,
 הוּא לֹא אָמַר, אָבֵל הָיָה מִבֵּט
 אֲשֶׁר דָּרְכוּ הַגִּיחָה הַתְּסַמְנָת.

כְּלוּמֶר, בְּרָאִי עֵינָיו (רָאִי מַצִּיף)
 הָיוּ הַשְׁתַּבְרִיּוֹת שֶׁל אוֹר וּבִעֵת.
 בְּתוֹךְ גּוֹפִי אֲמַרְתִּי: "לְהַעֲיִף!",
 אָבֵל הִרְגָּשְׁתִּי אֵיךְ אֲנִי פּוֹגֵעַת.

מֵאֵז הַזְּמַן נִזְלַל כְּמוֹ פֶּטִיסִיר
 עַל טֶרֶט טַאטֵן עָלִי מְקוֹנְדִּיטוּרִיָּה,
 הָאֵם הָיָה זֶה חוּט שְׁנִשְׁתִּיר
 מַעֲבָרִי הַמֶּר אוֹ פּוֹרְגִטוּרִיָּה?

ב.

אֶתְמוּל בְּכִיתָ, בְּקִשְׁתָּ לְהִשָּׁאֵר.
הַבְּכִי לֹא הָיָה תַּרְגִּיל אוֹ מָרָד,
אֶלָּא בְּטוֹי לְגִיל הַמַּעֲרָעָר
אֲשֶׁר טַפְטַף מִשְׁתִּי עֵינֵי הַנֶּרֶד.

וַאֲיֵן לָךְ מַחְלָה עִם שֵׁם נוֹרָא,
אֲבָל גַּם אֶת שְׁקוּפָהּ בְּאִיזָה אָפֶן.
וּמָה בְּקִשְׁתָּ, לְצַחֵק בְּחִבּוּרָה,
בְּמָקוֹם לְהִיּוֹת תָּמִיד יוֹצֵאת הַדָּפֶן?

בְּלִילָה, בְּמִטָּה, בְּכַף יָדֶךָ,
אֶסְכֹּר בְּנִשְׁקוּתֶי אֶת הַמְּלַכְדֹּת,
נִצְחִיק אֶת הַכָּאֵב הַמְּדַכְדֵּךְ,
נִצְחִיק עַד שֶׁהַגּוֹף יִמָּצֵא תִּנְגֵּדָת.

מַעֲבֵר לְחֵלּוֹן חֲדָרְךָ – סִבֵּךְ
מִבֵּית מַעְגוּלוֹ שֶׁל הַיָּרֵחַ.
תָּנִי אוּרוֹ זֹרְחִים עַל קִצֵּה אִפְּךָ,
זֹרְחִים עַל כָּל הַבְּכִי הַצּוֹרֵחַ.

לפנות בוקר שקט

א.

מִיָּה צוֹחֶקֶת.
נִמְשִׁי עֲנָבֵר מְזֻדְהָרִים בְּתוֹךְ עֵינֶיהָ,
וְהִיא צוֹחֶקֶת אֶל הַשַּׁחף
הַמְעוֹפֵף בְּחֹדֶר הַיְלָדִים.
וּבְצִחוּקָה
נִפְשָׁקִים חֲלוֹנוֹת הַבַּיִת
כְּמוֹ שִׁפְתֵּי אֶל הַחוּץ.
וּבְצִחוּקָה
נוֹצֵץ הַטֵּל שֶׁבַעֲלִים,
וְהוּא רוֹטֵט כְּהֵד
בְּמִגְרָפוֹת הַגָּנָנִים.
וְהוּא שׁוֹזֵר סִיבִים
בְּעֵנָנִים
לְטִלִיתוֹת מְסֻכְרוֹת בְּתִבְנוֹת
אֲרָנְבוֹנִים. וְקִרְנֵפִים. וְתַם פְּרָחִים,
מֵעַל רֹאשָׁהּ שֶׁל בָּתִּי.

ב.

לפנות בקר
אור אפר נח על האדן.

הילדים שלך ישנים,
ערים בחדרי חלום.

רעש חביתות
ומהומת כריכים

יביסו עוד מעט
את אֵלם הלילה

והבית העוגן כעת בשקט
יטלטל כמפרשית בים עריץ.

בִּינְתִים נִשְׁכָּב מְגֻלָּלִים –
שְׁנֵי גִלְמֵי מֹשֶׁה בְּפִקְעֶת.

ג.

מָה בִּקְשָׁתִי?
נִפְשִׁי בְּעַד חַיֵּי הַפֶּרֶח,
נִפְשִׁי בְּעַד רִמְשֵׁי הַלֵּילָה הַמְעוֹפְפִים,
נִפְשִׁי בְּעַד הַשָּׁחַר הַזּוֹלֵג בַּחֲלוֹן,
נִפְשִׁי בְּעַד הַיָּמִים הַמֵּתְאָרְכִים לְאֵין,
נִפְשִׁי בְּעַד הַבִּית, חֲדָרָיו הָאֲפֵלִים,
נִפְשִׁי בְּעַד הָרוּחַ הַנוֹשָׂאֵת אֶת הַזָּרְעִים,
נִפְשִׁי בְּעַד הָאֲמֶת
שֶׁלֹא תֵאמַר.

ד.

אֶת הַכֹּל הֵייתִי מִסְכִּימָה לְחַיּוֹת שׁוֹב:
אֶת מִטְחֵי הַבֶּקֶר,
אֶת הָעוֹרוֹן עַל הַמְדַרְכוֹת,
אֶת הָאֵבֶק הַמַּחְנִיק 'אֲנִי וְאֲנִי' בְּרֹאוֹת,
אֶת הַגּוֹף הַמַּחֲשִׂיף בְּעֶפֶר,
אֶת בְּכִיּוֹת הַנִּמְלָטִים מִכְּלוּבֵיהֶם הַפְּתוּחִים
וְאֵין אִישׁ לְאֶסְפָם.

לִפְנוֹת בֶּקֶר שֶׁקֵּט
אֶתָּה מוֹשֶׁה מַעַל שְׁנֵינוּ שְׁמִיכָה,
וּפְנִיךָ כְּמַעַט נוֹגְעוֹת בְּפָנַי.
עֵינֶיךָ פְּקוּחוֹת וּשְׁקִטוֹת בְּעֵינַי,
אֶצְבְּעוֹתַי בְּאֶפֶר הָרֶךְ שֶׁל רֹאשְׁךָ,
וּשְׁתֵּי צַפְרִים מְדַבְּרוֹת בַּחֲלוֹן
אֶחָת שׁוֹאֵלֶת, הַשְּׁנֵיָה עוֹנָה –

עֲבוֹר זֶה.